

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Česká televize**, se sídlem Na Hřebenech II, Praha 4 – Kavčí Hory, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 8. 2008, č. j. 8 Ca 138/2008 – 31,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 8. 2008, č. j. 8 Ca 138/2008 – 31, **se z r u š u j e**.
- II. Žaloba proti rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 18. 12. 2007, č. j. kup/498/08, **se o d m í t á**.
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 12. 8. 2008, č. j. 8 Ca 138/2008 – 31, zamítl Městský soud v Praze žalobu České televize (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) ze dne 18. 12. 2007, č. j. kup/498/08, jímž byla stěžovatelce uložena pokuta ve výši celkem 100 000 Kč za porušení ust. § 48 odst. 4 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále jen „zákon o vysílání“), kterého se dopustila tím, že dne 3. 9. 2007 v čase 06:07:41 a v 06:27:18 h odvysílala označení sponzora počasí (www.alza.cz, mutace 1), které bylo neoddělenou reklamou. V odůvodnění městský soud uvedl, že podstatou sporu je otázka, co odlišuje reklamu od sponzorování, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2006, č. j. 7 As 81/2005 - 79 (publikován pod č. 1063/2007 Sb. NSS) a dále uvedl,

že spot obsahující reklamní prvky je reklamou a provozovatel televizního vysílání s ním musí jako s reklamou nakládat. V předmětném sponzorském vzkazu byl divák vyrozumíván nikoliv pouze o existenci osob jistého podnikatele, o jeho zboží nebo o nabízených službách, ale zjevně byl vybízen k nákupu zboží definovaného sice druhově, avšak právě u tohoto konkrétního obchodníka, což znaky zákonné definice reklamy nepochybně naplňuje. Městský soud se tedy ztotožnil se závěrem Rady, že prezentovaný spot má charakter reklamy a že pokud je označení sponzora zároveň reklamou, musí splňovat i zákonem stanovené podmínky pro vysílání reklamy. Byl-li spot odvysílán v rozporu s nimi, pak Rada po právu uložila stěžovatelce sankci.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost, ve které namítala, že městský soud nesprávně posoudil, zda se v daném případě jednalo o reklamu či sponzorský vzkaz. Stěžovatelka chápe judikáty Nejvyššího správního soudu ohledně obsahu sponzorských vzkazů tak, že výslovně připouští, že další prvky, které může spot obsahovat, mohou mít charakter reklamního sdělení, ovšem za předpokladu, že celkové vyznění spotu po stránce obrazové a zvukové odpovídá základnímu účelu sponzorování, kterým je vytváření dobrého jména právnické či fyzické osoby nebo jejich výrobků a služeb. Celkové ztvárnění předmětného spotu nebylo zjevným vybízením k nákupu konkrétního zboží, jestliže zboží bylo prezentováno pouze druhově. Stěžovatelka ve způsobu ztvárnění předmětného spotu neshledává reklamní příběh, ale pouze příběh, který nutně už z povahy věci musí být sdělením dynamického charakteru. Další prvky, byť reklamního charakteru, byly obsahem příběhu, jehož hlavním motivem byla propagace, tedy uvádění sponzora ve známost způsobem kreativního dynamického ztvárnění. Z výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhla potvrzení kasační stížnosti, zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Rada ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že nejsou-li v zákoně výslovně definovány možné obsahové prvky sponzorského vzkazu, pak jeho obsah může být tvořen jak obchodní firmou, tak logem, ochrannou známkou, známkou služeb identifikující sponzora, ale i dalšími prvky. Pokud však v konkrétním případě ony další prvky naplní zákonnou definici reklamy, pak se takový sponzorský vzkaz stává reklamou a podléhá normám reklamu upravujícím. V daném případě vykazuje spot dynamické prvky, které na diváka působí jako reklama. V předmětném sponzorském vzkazu je divák nikoliv pouze vyrozumíván o existenci osoby jistého podnikatele, o jeho zboží nebo o nabízených službách, ale je zjevně vybízen k nákupu zboží definovaného sice druhově, avšak právě u tohoto konkrétního obchodníka, což znaky zákonné definice reklamy nepochybně naplňuje. Podstatou kasační stížnosti je opakování tvrzení a námitek, s nimiž se již Rada vyrovnala ve vyjádření k žalobě a s nimiž se vyrovnal i městský soud v napadeném rozsudku, se kterým se Rada plně ztotožňuje. S ohledem na výše uvedené navrhla Rada zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom sám shledal vadu uvedenou v odstavci 3, k níž musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutí Rady bylo stěžovatelce doručeno dne 25. 1. 2008 a žaloba proti tomuto rozhodnutí byla podána k poštovní přepravě dne 26. 3. 2008 (viz razítko na obálce – číslo listu 13 soudního spisu).

Podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.

Podle ust. § 40 odst. 1 s. ř. s., lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle odst. 3 citovaného ustanovení připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Podle odst. 4 citovaného ustanovení je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu, nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence a nebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Dnem, který v daném případě určil počátek lhůty pro podání žaloby, byl pátek 25. 1. 2008 a posledním dnem lhůty bylo úterý 25. 3. 2008. Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že žaloba, kterou stěžovatelka podala k poštovní přepravě dne 26. 3. 2008, byla podána opožděně, a proto ji měl městský soud odmítnout podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Tím, že městský soud místo toho žalobu projednal a ve věci rozhodl, zatížil řízení vadou zmatečnosti spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení ve smyslu s ust. § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s ve spojení s ust. § 109 odst. 3 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek podle ust. § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil a současně rozhodl o odmítnutí žaloby podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

Podle ustanovení § 110 odst. 2 věta druhá s. ř. s. rozhodl Nejvyšší správní soud o nákladech řízení včetně nákladů řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku. V případě odmítnutí žaloby nemá žádný z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), což se v daném případě týká i řízení před městským soudem.

Nejvyšší správní soud dále považuje za vhodné poukázat na to, že městský soud v záhlaví napadeného rozsudku chybně uvedl datum rozhodnutí Rady 21. 1. 2008, ačkoliv jej Rada vydala dne 18. 12. 2007, kdy proběhlo zasedání, na kterém jako kolektivní správní orgán rozhodla. Datum 21. 1. 2008 je datem písemného vyhotovení předmětného rozhodnutí, které v souladu s ust. § 69 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uvedla Rada v písemném vyhotovení rozhodnutí

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2009

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně
senátu